

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година V.

февруарий, 1930 г.

Кн. 5.

Селма Лагерльофъ

Сребърната рудница

(разказъ)

Еднажъ шведскитъ кралъ Густавъ III пжтувалъ изъ своето кралство. Бързалъ. Искалъ да стигне до опредѣления градъ преди да се стъмни. Конетъ карали така бързо, че при завоитъ дветъ колелета на колата овисвали на въздуха. Все пакъ кралтъ не билъ доволенъ. Той подалъ глава отъ прозореца на колесницата и извикалъ на кочиаша:

— Защо не карашъ по бързо? Да не мислишъ, че карашъ сурови яйца?

По чудо кушумитъ и колесницата все още били здрави при такова лудо каране по лоши междуселски пжтища; но повече тѣ не могли да издържатъ. При политъ на една стръмна планина процептъ се строшилъ, и кралтъ билъ принуденъ да се спре. Тѣлопазителитъ му изскочили изъ колитъ си и почнали да се каратъ на кочиаша, но съ това не помогнали на нещастieto. Да продължатъ пжтя си не могли, додето не се поправи колесницата. Придворнитъ взели да търсятъ мѣсто, дето да си почине кралтъ. Тѣ забележили камбанария, която се виждала задъ една джбрава, близо до пжтя, и му предложили да седне въ една отъ колитъ на свитата и съ нея да стигне до църквата. И понеже било недѣленъ день, додето поправятъ царската колесница, той може да присжтствува на службата: така не ще усѣти, какъ ще мине времето. Кралтъ се съгласилъ и се запжтилъ за къмъ черквата.